

Arrest

nr. 205 549 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2017 tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 maart 2011 in België aan en diende op dezelfde datum een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 juni 2015 werd verzoeker als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 9 mei 2017 verzocht de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) het CGVS om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te onderzoeken op basis van nieuwe elementen die aan het licht waren gekomen.

1.4. Op 13 juni 2017 werd verzoeker door het CGVS gehoord.

1.5. Op 18 juli 2017 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van sjiiitische Arabische afkomst bent, werd geboren op 2 januari 1980 te Bagdad, Centraal-Irak. Na de val van het regime van Saddam Hussein, begon u te werken bij de commandotroepen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U werd lijfwacht bij 'Liwa' Rashid Fleha Mohammed al-Hilfi, bevelhebber van 'Firqa 1'. In deze periode zou u twee dreigbrieven hebben gekregen. Omstreeks juni 2009 zou u in de wijk Qadissiya te Bagdad, zijn beschoten vanuit een auto omwille van uw functie als lijfwacht. U raakte gewond bij deze aanval. U verbleef een viertal maanden in de Groene Zone om te herstellen van uw verwondingen. Omstreeks 8 februari 2010 werd uw zoon ontvoerd omwille van uw werkzaamheden als lijfwacht voor Liwa Rashid Fleha Mohammed al-Hilfi. Op 15 februari 2010 vernam u het nieuws dat uw zoon was overleden. In januari 2011 werd u andermaal beschoten, ditmaal vanuit een auto op de Mohammed al-Qasem snelweg. U besloot Irak te verlaten. Op 14 februari 2011 reisde u per vliegtuig naar Turkije. Op 24 februari 2011 reisde u vanuit Turkije verder naar België alwaar u op 4 maart 2011 aankwam en asiel vroeg.

U werd op 8 september 2011 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, en in het bijzijn van uw advocate mter. Annick Kühn loco mter. Sylvie Micholt. Op 21 maart 2012 werd u een tweede maal gehoord door het CGVS bijgestaan door een tolk Arabisch. Uw advocate mter. Meester Marie-Claire Frère was gedurende het gehoor aanwezig. Op 5 juni 2015 werd u als vluchteling erkend door de Belgische autoriteiten.

Op 9 mei 2017 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken daar er nieuwe elementen aangaande uw vluchtelingenstatuut aan het licht zijn gekomen.

Uit informatie van de Deense grenspolitie van de luchthaven van Kopenhagen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS) blijkt dat u in het bezit bent van een Irakees paspoort dat u werd afgeleverd op 9 augustus 2014. De grenspolitie van Kopenhagen stelde bovendien op 5 april 2017 vast dat u naar Irak terugkeerde van 13 februari 2017 tot 5 april 2017. Uit de Irakese Immigratiestempels in betreffend paspoort blijkt dat u reeds eerder verschillende malen terugkeerde naar Irak namelijk van 16/09/2015 tot 28/09/2015 en van 02/10/2015 tot 10/01/2016.

Op 13 juni 2017 werd u door het CGVS gehoord om deze elementen mondeling toe te komen lichten.

B. Motivering

Artikel 55/3/1, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit het administratieve dossier blijkt dat u in het bezit bent van een Irakees paspoort dat u zou zijn afgeleverd op 9 augustus 2014. Volgens de Irakese Immigratiestempels in uw Irakese paspoort blijkt dat u verschillende malen terugkeerde naar Irak: namelijk van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (ruim 3 maanden), van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) en van 13/02/2017 tot 4/04/2017 (bijna 2 maanden).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in het bezit bent van een Irakees paspoort dat u werd afgeleverd op 9 augustus 2014. Uw asielprocedure was op dat moment nog hangende. U geconfronteerd met het feit u tijdens uw lopende asielprocedure een Irakees paspoort zou hebben aangevraagd en verkregen, repliceert u dat dit paspoort slechts zou zijn aangevraagd enkele dagen vóór uw terugkeer naar Irak op 13 februari 2017. Uw familie zou dit paspoort voor u tegen betaling hebben geregeld. Het paspoort zou zijn afgegeven op een oudere afgifte datum (CGVS, p. 8). Bovendien werden er fictieve in- en uitreisstempels gezet om te laten uitschijnen, dat u reeds eerder naar Irak was gereisd en zou zijn teruggekeerd, zo stelt u (CGVS, p. 8). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Allereerst

dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u precies het paspoort zou hebben aangevraagd. Zo verklaart u in eerste instantie dat het document enkele dagen voor u vertrek op 13 februari 2017 zou zijn aangevraagd (CGVS, p. 8), terwijl u op een later moment verklaart dat u reeds in januari 2017 demarches zou hebben ondernomen om het paspoort te verkrijgen (CGVS, p. 10-11). Ook over de wijze waarop uw familie het paspoort zou hebben bekomen legt u geen eenduidige verklaringen af. U gevraagd welke documenten uw familie nodig had stelt u in eerste instantie dat uw Iraakse identiteitskaart werd voorgelegd. U gevraagd welke documenten nog nodig waren voor de afgifte van uw paspoort, antwoordt u dat in Irak alles mogelijk is met geld. U nogmaals gevraagd te duiden hoe uw familie aan betreffend paspoort zou zijn geraakt, antwoordt u dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS, p. 10). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook alles behalve eenduidig. Verder kan u evenmin toelichten waarom op het paspoort de afgifte datum van 9 augustus 2014 zou zijn gezet. U stelt in dit verband dat dit werd gedaan om te laten uitschijnen dat u reeds eerder op reis was gegaan en dat u was teruggekeerd. U gevraagd naar de finaliteit van deze handelswijze, geeft u een vaag antwoord en stelt u dat uw verwant die op de luchthaven werkte er voor moest zorgen dat er een vertrekdatum in uw paspoort zou komen te staan (CGVS, p. 8). U verklaart in dit verband dat er een vertrekstempel in het paspoort moest staan omdat u zonder die vertrekstempel niet zou kunnen terugkeren. U gevraagd welke vertrekstempel/datum uw familielid dan wel in uw paspoort zou hebben gezet, geeft u aan dit niet te weten (CGVS, p. 8). U geconfronteerd met de vaststelling dat in de kopieën van uw Iraakse paspoort nergens een enkelvoudige uitreisstempel werd aangetroffen, repliceert u dat uw verwant louter een paar stempels in het paspoort zou hebben gezet om te doen uitschijnen dat u verschillende keren zou hebben gereisd. U andermaal gevraagd wat hier de finaliteit van was, stelt u voorop dat eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 9). Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Op basis van bovenstaande verklaringen kan dan ook worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de wijze waarop en de reden waarom u uw Iraakse paspoort zou hebben aangevraagd en verkregen niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat het paspoort u slechts in februari 2017 zou zijn uitgereikt. Dat u, zelfs nog tijdens uw hangende asielpcedure, een Iraakse paspoort heeft aangevraagd en verkregen wijst er op dat u geen vervolging vreest. Bijkomend dient in dit verband te worden opgemerkt dat u nalaat uw Iraakse paspoort voor te leggen. U stelt het document op aanraden van een Deense Luchthavenofficier te hebben vernietigd (CGVS, p.8). U stelde immers eerder niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat u niet over een Iraakse paspoort mocht beschikken. Bijgevolg zou u prompt het advies van betreffende Deense Luchthavenofficier hebben opgevolgd en het paspoort hebben verscheurd. Uw uitleg is totaal onaanvaardbaar. Het volstaat in dit verband te verwijzen naar het begeleidend schrijven dat werd afgeleverd bij uw vluchtelingenattest en waarin duidelijk staat vermeld het nationaal paspoort in te leveren bij het CGVS. Bovendien is het inleveren van zijn nationaal paspoort een essentieel element als men internationale bescherming geniet. Dat u dit niet zou hebben geweten is dan ook ronduit ongeloofwaardig. Ook uw uitleg dat een immigratieambtenaar in Denemarken u bout weg zou hebben aangeraden een dergelijk document maar best zelf te vernietigen, raakt kant noch wal en kan niet worden geloofd. Rest dan ook de vaststelling dat u thans verzaakt uw originele Iraakse paspoort voor te leggen. Uw houding in casu schraagt dan ook het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen ter zake.

Behalve dat u kan worden aangerekend u in het bezit te hebben gesteld van een Iraakse paspoort, dient ook te worden geconstateerd dat u meermaals bent teruggekeerd naar Irak. U verklaart sedert uw asielaanvraag in België op 4 maart 2011, slechts éénmalig te zijn teruggekeerd naar Irak, meer bepaald naar Bagdad en wel van 13/02/2017 tot 4/04/2017 omwille van het ziekbed van uw vader. Uit de kopie van uw Iraakse paspoort blijkt echter dat u ook van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (3 maanden) en van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) zou zijn teruggekeerd naar Irak, meer bepaald naar Bagdad. U beweert evenwel dat deze stempels door een verwant die werkzaam is op de luchthaven van Bagdad in uw paspoort zouden zijn gezet om te laten uitschijnen dat u enkele malen op-en-neer zou hebben gereisd. In supra is reeds beargumenteert waarom het CGVS aan deze verklaringen geen geloof hecht. Het CGVS gaat er dan ook van uit dat u, voor het eerst naar Irak bent gereisd op 16 september 2015, een maand nadat u het vluchtelingenpaspoort door de Belgische autoriteiten werd uitgereikt. Dat u overigens nalaat dit vluchtelingenpaspoort voor te leggen, schraagt andermaal de vaststelling van het CGVS dat uw verklaringen in casu weinig bonafide zijn. U beweert in dit verband dat u enkele dagen voor het gehoor op 13 juni 2017 een nieuw vluchtelingenpaspoort zou hebben aangevraagd, waardoor u uw vluchtelingenpaspoort dat werd afgeleverd op 18/08/2015, niet meer zou kunnen voorleggen. Gezien u op de hoogte was van het feit dat het CGVS u op 13 juni 2017 zou horen over uw terugkeer naar Irak (zie in dit verband de oproepingsbrief dd. 22 mei 2017), kan de vaststelling dat u na het ontvangen

van de convocatie, een nieuw vluchtelingenpaspoort heeft aangevraagd, niet anders worden geïnterpreteerd dan als een poging aanwijzingen te verhullen aangaande uw terugkeer naar Irak en wel op de data vervat in de kopie van uw Irakees paspoort. Uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande Irakese immigratiestempels in uw paspoort alsook het feit dat u nalaat uw vluchtelingenpaspoort voor te leggen, maakt dat het CGVS concludeert dat u op de data vervat in uw Irakees paspoort wel degelijk en effectief naar Bagdad bent gereisd. Uw persoonlijk gedrag sedert uw erkenning als vluchteling door de Belgische autoriteiten, te weten uw terugkeer naar Irak gedurende periodes van respectievelijk, 12 dagen in 2015, drie maanden in 2016 en nogmaals 3 weken in 2016, alsook het feit dat u hier geen klaarheid over scheidt tegenover de Belgische asielinstanties, is op geen enkele manier verenigbaar met dat van een persoon die in Irak een gegronde vrees voor vervolging koestert conform art. 48/3 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Mocht er al geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u slechts eenmalig zijn teruggekeerd naar Irak voor de periode 13/02/2017 tot 4/04/ 2017, quod non, kan gezien de gegronde vrees voor vervolging die u vooropstelt te koesteren, het loutere feit dat uw vader ziek was op zich niet volstaan om een terugkeer naar Bagdad te overwegen. Deze overweging klemt des te meer gezien u omwille van het ziekbed van uw vader, maar liefst 2 maanden in Irak heeft verbleven. Dat u gedurende uw verblijf met name in het zuiden van het land, te weten in Najaf en Kerbala zou hebben verbleven en slechts de laatste week in Bagdad, doet niets af aan deze constatering. Het feit dat u terugkeerde toont immers op zich reeds aan dat u niet langer nood heeft aan internationale bescherming. Dat u er vervolgens nog twee maanden heeft verbleven en wel zonder enige problemen tegen te zijn gekomen, ofschoon u publieke plaatsen bezocht zoals de moskee in Najaf, schraagt bovenstaande vaststelling.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het feit dat uw broer door onbekenden zou zijn beschoten in de wijk waar de ouderlijke woonst is gelegen, te weten Hurriya, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. U heeft immers geen enkel idee wat de aanleiding was van de beschieting gezien u op het moment van de feiten, nl. januari 2017, niet in Irak aanwezig was (CGVS, p. 6). Uit dit incident kan dan ook geenszins een actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. Uw persoonlijk gedrag, in casu uw terugkeer voor de periode 13/02/2017 tot 4/04/ 2017, dus kort na bovenvermeld incident, is dan ook evenmin verenigbaar met dat van een persoon die in Irak een grondige vrees voor vervolging zou moeten koesteren conform art. 48/3 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw vrijwillige terugkeer naar Irak er op wijst dat u in Irak geen vervolging meer vreest.

Bijkomend dient te worden vermeld dat u gedurende uw gehoor bij het CGVS toegeeft ervan bewust te zijn iets verkeerd te hebben gedaan. Het feit dat u niet geweten zou hebben dat uw handelen kon leiden tot een intrekking van uw vluchtelingenstatuut vormt op zich evenmin een verschoning (CGVS, p. 12).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Zoals reeds werd vermeld wordt de ziekte alsook het latere overlijden van uw vader niet door het CGVS betwist. In verband met foto's van de verwondingen die uw broer zou hebben opgelopen bij een beschieting in januari 2017, kan eveneens verwezen worden naar bovenstaande appreciatie.

Vervolgens, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v.

Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, *Chahal vs. V*, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, *Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije*, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de

Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/3/1 §2,2° en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
 - Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955)
 - Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
 - Verbod van willekeur

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing stelt dat zij steunend op artikel 55/3/1 §2,2° van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus van verzoeker intrekt. Voor wat betreft de motieven daartoe verwijst verzoeker naar de bestreden beslissing (stuk 1).

C. Grieven

1. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden".

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat "§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a) .

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kind specifieke aard.

§ 3. [Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging

en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.]

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen

a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

[- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;]

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstigeschade bestaat uit

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat "De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd".

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat "De Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden of van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vluchtelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen".

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Art. 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

1 De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individueel objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat het CGVS een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

5. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn problemen in Irak.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hoogerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Irak zou worden vermoord of zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om

voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 2 8 mei 2 010, nr. 4 4 192; RvV 2 5 juni 2 010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, *Richtlijn over bewijslast*, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat "Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-*risico*. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3) .

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS de geloofwaardigheid over het bekomen van het paspoort in vraag stelt. Zo heeft verzoeker weddekelijk over het paspoort kunnen beschikken door gebruik te maken van corruptie (corruptie in Irak is immers schering en inslag, alles kan er worden bekomen door omkoping, zie in dat verband: <https://www.theguardian.com/world/2016/feb/19/post-war-iraq-corruption-oil-prices-revenues>), zo heeft zijn familie inderdaad middels omkoping het paspoort kunnen bekomen en werden aantekeningen en stempels in gezet om het authentiek te laten overkomen. Verzoeker heeft dus niet een paspoort bekomen na rechtstreeks contact met de Irakese autoriteiten en heeft met deze autoriteiten ook geen contact gezocht. Bovendien had verzoeker zijn ID kaart reeds ingeleverd in 2014 bij de Belgische autoriteiten zodat hij geen beroep kon doen op de Irakese autoriteiten om aan een paspoort te komen.

Verzoeker heeft het paspoort verder inderdaad verscheurd op aanraden van een Deens ambtenaar. Verzoeker luisterde naar dit advies uit paniek, uit angst. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker en leefde zich niet in.

Verzoeker verkeerde verder in een situatie van overmacht waarbij hij zijn zieke vader moest gaan bezoeken vooraleer deze laatste heen ging.

Indien verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren zou hij in een geïsoleerde situatie terechtkomen, verzoeker verblijft immers reeds zes jaren in België en heeft geen band meer met Irak. Ook verzoekers gezin woont in België en bovendien heeft hij een huis gekocht in België (stuk2).

Wat bijzonder frappant is dat het CGVS haar beslissing die er destijds heeft toe geleid om aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen niet in vraag stelt nog gerevalueerd. Zij stelt geenszins dat de redenen die destijds tot de erkenning hebben geleid niet meer relevant zouden zijn. Hieruit moet worden afgeleid dat deze redenen nog steeds gegrond zijn om de vluchtelingenstatus te handhaven. Indien dit niet het geval zou zijn, dan had het CGVS haar evaluatie minstens opnieuw moeten maken en moeten motiveren dat deze redenen niet langer recht zouden geven op een vluchtelingenstatus - quod non - hetgeen zij niet gedaan heeft. Minstens heeft het CGVS hierdoor niet voldaan aan haar onderzoeksplicht en diende zij de redenen tot asiel te herevalueren.

Over de situatie in Irak moet het volgende worden opgemerkt (Fod Buitenlandse zaken):

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiietische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden.

De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.

Bovendien dient over de situatie in Bagdad het volgende te worden vastgesteld:

- (http://www.ecoi.net/local_link/314056/438527_en.html):

(...)

- (<http://www.trust.org/item/20151026123425-usojj/>):

(...)

- http://www.ecoi.net/local_link/312781/437067_en.html :

(...)

Iraq:

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1444385956_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-05-10-2015-englisch.pdf:

~ Iraq

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1441960602_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-07-09-2015-englisch.pdf:

- Amnesty International : violence à l'encontre de sunnites (<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/06/a-deadly-spiral-of-sectarian-violence-a-year-on-from-is-onslaught-on-iraq/>)

(...)

- UN Security Council, Fourth report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015), 5 July 2016, S/2016/592, available at :

<http://www.refworld.org/docid/5784de404.html> [accessed 14 July 2016]:

(...)

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas, May 2016, available at:

<http://www.refworld.org/docid/575537dd4.html> [accessed 14 July 2016]:

(...)

Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Irak van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor zijn leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Irak zou zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden. Bovendien is het voor verzoeker eveneens onmogelijk om zich te hervestigen in Bagdad.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus niet op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzam."

2.1.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bestreden beslissing strekt er toe enerzijds verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken en anderzijds hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.2. Beoordeling van beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in de uiteenzetting van het middel tal van rechtsregels aanvoert en deze citeert of theoretisch duidt in het middel. Vervolgens houdt hij een extensief theoretisch betoog met betrekking tot de wijze van onderzoek van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Deze uiteenzetting wordt in het middel in grote mate beperkt tot een theoretische uiteenzetting. De Raad herinnert er aan dat onder de "uiteenzetting van een middel" zoals vereist door artikel 39/69, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wordt begrepen: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden (zie onder meer RvS nr. 221.842 van 20 december 2012). Ondanks een uitgebreide theoretische uiteenzetting worden de in deze uiteenzetting verbonden rechtsregels niet verbonden aan verzoekers concrete grieven. Hij betreft aldus deze theoretische uiteenzetting niet concreet op de bestreden beslissing en legt niet uit hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden. Verzoeker kan het niet aan de Raad overlaten om uit zijn uiteenzetting een middel te distilleren (RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). In de mate verzoekers uiteenzetting niet wordt betrokken op de bestreden beslissing, is het middel dan ook niet ontvankelijk. Gelet op de hoger geschetste devolutieve werking van het beroep, wordt het middel hierna wel verder onderzocht in het licht van verzoekers daadwerkelijke grieven ten aanzien van de bestreden beslissing.

2.2.2. De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus steunt op de volgende overwegingen:

(i) verzoeker is in het bezit van een Iraaks paspoort dat hem werd afgeleverd op 9 augustus 2014. Volgens de Iraakse Immigratiestempels in zijn Irakese paspoort blijkt dat hij verschillende malen terugkeerde naar Irak: namelijk van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (ruim 3 maanden), van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) en van 13/02/2017 tot 4/04/2017 (bijna 2 maanden).

(ii) verzoekers Iraaks paspoort werd afgeleverd op 9 augustus 2014. Op dat ogenblik was de asielpcedure nog hangende. Geconfronteerd met het feit hij tijdens de lopende asielpcedure een Iraaks paspoort aanvraag en kreeg, verklaart hij dat hij het paspoort pas aanvraag enkele dagen vóór zijn terugkeer naar Irak op 13 februari 2017. Zijn familie zou dit paspoort tegen betaling hebben geregeld. Het paspoort zou zijn afgegeven op een oudere afgiftedatum (CGVS, p. 8). Er zouden fictieve in- en uitreisstempels gezet zijn om te laten uitschijnen dat hij reeds eerder naar Irak was gereisd en zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 8). Aan deze uitleg wordt geen geloof gehecht omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer precies het paspoort werd aangevraagd. Zo verklaarde hij eerst dat het document enkele dagen voor zijn vertrek op 13 februari 2017 werd aangevraagd (CGVS, p. 8); vervolgens verklaart hij dat hij reeds in januari 2017 getracht heeft om het paspoort te verkrijgen (CGVS, p. 10-11). Ook over de wijze waarop zijn familie het paspoort bekwaam, legt hij geen eenduidige verklaringen af. Gevraagd welke documenten zijn familie nodig had, verklaarde hij eerst dat zijn Iraakse identiteitskaart werd voorgelegd. Op de vraag welke documenten nog nodig waren voor de afgifte van het paspoort, antwoordt hij dat in Irak alles mogelijk is met geld. Nogmaals gevraagd te duiden hoe zijn familie aan betreffend paspoort zou zijn geraakt, antwoordt hij dat hij dit eigenlijk niet weet (CGVS, p. 10). Zijn verklaringen ter zake zijn dan ook alles behalve eenduidig. Hij kan evenmin toelichten waarom op het paspoort de afgiftedatum van 9 augustus 2014 werd gezet. Hij verklaart dat dit werd gedaan om te laten uitschijnen dat hij reeds eerder op reis was gegaan en was teruggekeerd. Gevraagd naar de finaliteit van deze handelswijze, geeft hij een vaag antwoord en verklaart dat zijn verwant die op de luchthaven werkte er voor moest zorgen dat er een vertrekdatum in het paspoort zou komen te staan (CGVS, p. 8). Hij verklaart dat er een vertrekstempel in het paspoort moest staan omdat hij zonder die vertrekstempel niet zou kunnen terugkeren. Op de vraag welke vertrekstempel/datum zijn familielid dan in het paspoort zette, verklaart hij dit niet te weten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de vaststelling dat in de kopieën van het Iraaks paspoort nergens een enkelvoudige uitreisstempel werd aangetroffen, repliceert hij dat zijn verwant louter een paar stempels in het paspoort zou hebben gezet om te doen uitschijnen dat hij verschillende keren zou hebben gereisd. Gevraagd naar de finaliteit hiervan verklaart hij dit niet te weten (CGVS, p. 9).

(iii) verzoekers verklaringen over de wijze waarop en de reden waarom hij zijn Iraaks paspoort heeft verkregen, zijn niet geloofwaardig. Er wordt dan ook evenmin geloof gehecht aan de bewering dat het paspoort pas in februari 2017 werd uitgereikt. Dat hij nog tijdens de hangende asielpcedure een Iraaks paspoort heeft aangevraagd en verkregen wijst er op dat hij geen vervolging vreesde. Bovendien legt hij het Iraaks paspoort niet voor. Hij verklaart dat hij het op aanraden van een Deense luchthavenofficier vernietigde (CGVS, p.8). Hij zou niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat hij niet over een Iraaks paspoort mocht beschikken. Hij zou het advies van de Deense luchthavenofficier hebben opgevolgd en het paspoort hebben verscheurd. Deze uitleg is totaal onaanvaardbaar. Bij de afgifte van verzoekers vluchtelingenattest werd duidelijk vermeld het nationaal paspoort in te leveren bij het CGVS. Het inleveren van het nationaal paspoort is een essentieel element als men internationale bescherming geniet. Dat hij dit niet zou hebben geweten, is ongeloofwaardig. Ook de verklaring dat een immigratieambtenaar in Denemarken hem zou hebben aangeraden een dergelijk document zelf te vernietigen, is niet geloofwaardig.

(iv) verzoeker verklaart sedert zijn asielaanvraag in België op 4 maart 2011 slechts één maal te zijn teruggekeerd naar Irak, meer bepaald naar Bagdad van 13/02/2017 tot 04/04/2017 omwille van het ziekbed van zijn vader. Uit de kopie van zijn Iraaks paspoort blijkt echter dat hij ook van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (3 maanden) en van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) terugkeerde naar Bagdad. Zijn bewering dat deze stempels door een verwant, die werkzaam is op de luchthaven van Bagdad, in het paspoort werden aangebracht, werden ongeloofwaardig bevonden. Er wordt dan ook van uitgegaan dat hij de eerste maal naar Irak reisde op 16 september 2015, een maand nadat het vluchtelingenpaspoort door de Belgische autoriteiten werd uitgereikt. Dat verzoeker nalaat dit vluchtelingenpaspoort voor te leggen, schraagt ook de vaststelling dat zijn verklaringen niet bonafide zijn. Hij beweert dat hij enkele dagen voor het gehoor op 13 juni 2017 een nieuw vluchtelingenpaspoort aanvraag, waardoor hij het vluchtelingenpaspoort dat werd afgeleverd op 18/08/2015 niet meer zou kunnen voorleggen. Gezien hij op de hoogte was van het feit dat het CGVS hem op 13 juni 2017 zou horen over de terugkeer naar Irak (*cf.* de oproepingsbrief *d.d.* 22 mei 2017), wordt het feit dat hij na het ontvangen van deze brief een nieuw vluchtelingenpaspoort aanvraag, gezien als een poging om te verhullen dat hij terugkeerde naar Irak op de data vervat in de kopie van zijn Iraaks paspoort. De ongeloofwaardige verklaringen aangaande Iraakse immigratiestempels en het nalaten om het vluchtelingenpaspoort voor te leggen, doet besluiten dat hij op de data, vermeld in het Iraaks paspoort, wel degelijk naar Bagdad reisde. Verzoekers persoonlijk gedrag sedert zijn erkenning als vluchteling, meer bepaald de terugkeer naar Irak gedurende periodes van respectievelijk 12 dagen in 2015, drie maanden in 2016 en nogmaals 3 weken in 2016, alsook het feit dat hij hier geen klaarheid over schept tegenover de Belgische asielinstanties, is onverenigbaar met dat van een persoon die in Irak een gegronde vrees voor vervolging koestert conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

(v) zelfs indien wordt aangenomen dat hij slechts eenmaal terugkeerde naar Irak van 13/02/2017 tot 04/04/2017 volstaat het gegeven dat zijn vader ziek was niet om een terugkeer naar Bagdad te overwegen. Bovendien verbleef verzoeker 2 maanden in Irak. Dat hij tijdens zijn verblijf in Najaf en Kerbala zou hebben verbleven en slechts de laatste week in Bagdad, doet hieraan geen afbreuk. De terugkeer toont immers op zich reeds aan dat hij niet langer nood heeft aan internationale bescherming. Dat hij vervolgens nog twee maanden heeft verbleven zonder problemen, ofschoon hij publieke plaatsen bezocht zoals de moskee in Najaf, bevestigt deze vaststellingen.

(vi) het feit dat zijn broer zou zijn beschoten in de wijk Hurriya, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft geen idee wat de aanleiding hiervan was (CGVS, p. 6). Verzoekers terugkeer van 13/02/2017 tot 04/04/2017, kort na dit incident, is evenmin verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

(vii) de neergelegde documenten zijn niet van aard een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. De ziekte en het overlijden van zijn vader worden niet betwist. De foto's van de verwondingen van zijn broer tonen het schietincident aan, maar volstaan niet om hieruit een vrees voor vervolging af te leiden (zie punt (vi)).

Verzoeker citeert vooreerst de aangevoerde rechtsregels en houdt vervolgens een uitvoerige theoretische uiteenzetting met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt vooreerst op dat in de mate verzoekers betoog er toe strekt hem te laten erkennen als vluchteling, dit geen verband houdt met de bestreden beslissing. Verzoeker werd immers als vluchteling erkend op 5 juni 2015. De thans bestreden beslissing strekt er toe vast te stellen dat verzoekers persoonlijke gedrag er op wijst dat hij geen vervolging vreest, zodat het CGVS er overeenkomstig artikel 55/3/1, §2, van de vreemdelingenwet, toe gehouden is verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken. In de mate verzoekers middel aanvoert dat hij als vluchteling moet worden erkend, is het bijgevolg niet dienstig.

Met betrekking tot de concrete motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat zijn familie het Iraakse paspoort via corruptie heeft bekommen – hij herinnert er aan dat corruptie wijd verspreid is in Irak – zodat er stempels werden bijgezet om het paspoort authentiek te laten overkomen. Het CGVS gaat aldus voorbij aan zijn verklaring dat hij in werkelijkheid slechts één maal naar Irak is gereisd.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker bij aankomst in het Schengengrondgebied via Denemarken zijn Belgisch vluchtelingenpaspoort voorlegde. Verzoeker werd onderworpen aan een controle en de Deense autoriteiten vonden het Iraaks paspoort met de in- en uitreisstempels (administratief dossier, bundel 32, e-mail van de Deense politie aan de Belgische politie *d.d.* 5 april 2017). Er blijkt niet dat verzoekers Iraakse paspoort door de Deense grensautoriteiten als een vervalsing werd aangemerkt en het werd niet in beslag genomen.

In de mate verzoeker aanvoert dat het om een vals paspoort ging waarin, teneinde het paspoort geloofwaardig te maken, stempels werden aangebracht, is dan ook niet in overeenstemming met deze vaststellingen. Ook in de mate verzoeker aanvoert dat het paspoort niet vals is, maar wel via omkoping werd bekomen, ziet de Raad niet de noodzaak in om, vermits het in dat geval wel degelijk om een authentiek paspoort gaat, er nog immigratiestempels in te laten aanbrengen teneinde het als "echt" te laten doorgaan. Daarbij wordt nog opgemerkt dat er niet eenmalig stempels in werden aangebracht, maar dat de in- en uitreisstempels (behalve 2017) betrekking hebben op 2015 en 2016, wat meer dan noodzakelijk is om het paspoort een authentieke schijn te geven. Verzoeker legde hierover bovendien wisselende verklaringen af, nu hij eveneens verklaarde dat hij een vertrekstempel uit Irak nodig had om het paspoort te kunnen gebruiken, dit terwijl het paspoort geen enkelvoudige uitreisstempel bevat (gehoorverslag CGVS p. 9).

Verzoeker legde ook geen eenduidige verklaringen af omtrent de wijze en het tijdstip waarop hij het paspoort bekwam. Zo verklaarde hij dat hij het paspoort pas enkele dagen voor zijn vertrek aanvroeg op 13 februari 2017, terwijl hij later dan weer verklaarde dat hij dit in januari 2017 deed (gehoorverslag CGVS p. 8 vs. p. 10-11). Verzoeker kon ook niet duiden welke documenten zijn familie diende voor te leggen om het paspoort te bekomen. Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit de e-mail van de Deense politie blijkt dat veel vluchtelingen uit andere Schengenstaten via Kopenhagen reizen teneinde controles te vermijden.

De Raad acht het in dit opzicht verder relevant dat verzoeker zijn vluchtelingenpaspoort niet aan het CGVS voorlegde, ondanks het feit dat in de oproepingsbrief van 22 mei 2017 hierom werd verzocht en dat hij tijdens het gehoor van 13 juni 2017 nogmaals werd verzocht dit de volgende dag binnen te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien blijkt verzoeker enkele dagen voor het gehoor een nieuw vluchtelingenpaspoort te hebben aangevraagd, hetgeen door het CGVS wordt gezien als een poging om verzoekers reisgedrag verborgen te houden voor het CGVS. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. De Raad is met het CGVS van oordeel dat het voorleggen van het vluchtelingenpaspoort meer klaarheid kon verschaffen omtrent verzoekers reisgedrag en dat verzoeker aan elke medewerking verzaakt.

In het begeleidend schrijven bij de afgifte van het vluchtelingenattest d.d. 9 juli 2015 werd verzoeker er duidelijk op gewezen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt de vluchtelingenstatus te verliezen. Ook dit wijst er op dat verzoekers handelswijze er op gericht is de Belgische autoriteiten te verhinderen na te gaan hoe vaak en wanneer verzoeker naar Irak terugkeerde.

Gelet op hogerstaande vaststellingen, overtuigt verzoekers betoog dat hij enkel in 2017 naar Bagdad zou hebben gereisd niet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij het Iraakse paspoort "inderdaad" verscheurde op aanraden van een Deense ambtenaar, beperkt hij zich tot een algemene bewering. Naast het feit dat een Deense grensambtenaar zijn medewerking zou verschaffen aan een dergelijke wetsontduiking weinig geloofwaardig is, is verzoekers bewering ook in strijd met het gegeven dat de Deense grensautoriteiten verzoekers handelswijze prompt gemeld hebben aan de Belgische politiediensten (zie de meergenoemde e-mail van 5 april 2017). Dat het CGVS zich daarbij zou dienen "in te leven" in verzoekers situatie, staat de vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk het paspoort niet wenst voor te leggen, niet in de weg.

Verzoeker betwist evenmin dat het feit dat hij zijn zieke vader ging bezoeken, zijn terugkeer niet rechtvaardigt. Verzoeker verbleef op een periode van bijna twee maanden immers slechts een week in Bagdad en bezocht er ook de steden Najaf en Kerbala. Hij bezocht er ook publieke plaatsen, hetgeen niet strookt met de verklaring dat hij nog steeds voor zijn leven vreest. Evenmin betwist hij dat uit het schietincident met zijn broer, geen vrees voor vervolging blijkt.

Waar verzoeker aanvoert dat de redenen die hebben geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus opnieuw moesten worden geëvalueerd, gaat hij voorbij aan de strekking van de bestreden beslissing.

De intrekingsbeslissing steunt op de toepassing van artikel 55/3/1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus moet intrekken van de als vluchteling erkende vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven besproken, blijkt dat verzoeker kort na zijn erkenning als vluchteling meermaals per jaar gedurende lange periodes terugkeerde naar Irak, en dat hij daarbij in het openbaar verscheen. Uit verzoekers persoonlijke gedrag na zijn erkenning als vluchteling blijkt duidelijk dat hij geen vervolging vreest. Deze vaststelling volstaat om de erkenning in te trekken. Er is *in casu* geen nieuwe evaluatie van de ingeroepen vervolgingsgronden vereist.

2.3. De subsidiaire bescherming

2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, blijkt uit de hoger gedane vaststellingen in verband met verzoekers persoonlijke gedrag dat hij geen vrees koestert.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker voert geen andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.2. Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de

bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

Het UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensie”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF, het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS

komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroun heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven

en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakzen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

Het UNHCR vermeldt nergens dat Iraakzen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (*cf.* het document "*Asielstatistieken 2016*" waaruit blijkt dat het CGVS internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van de terechtzitting legt de verwerende partij met een aanvullende nota een "*COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018*" neer, die in dezelfde lijn ligt.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2015 en 2016 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de

informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT